8 Μαρτίου: Μέρα αφιερωμένη στις γυναίκες. Όχι στη βία εναντίον τους

Στη γυναίκα που γιορτάζει σήμερα,στη γυναίκα που δίνει ζωή, που αγωνίζεται εδώ κι αιώνες για τα δικαιώματά της, στη γυναίκα που υποφέρει από τη βία στις "πολιτισμένες" κοινωνίες της εποχής μας, αφιερώνουμε μερικά ποιήματα και ένα podcast των Εναλλακτικών για τη βία εναντίον τους

Ζωή Καρέλλη, "Η Άνθρωπος"

Εγώ γυναίκα, η άνθρωπος,
ζητούσα το πρόσωπό Σου πάντοτε,
ήταν ώς τώρα του ανδρός
και δεν μπορώ αλλιώς να το γνωρίσω.

Ποιος είναι και πώς
πιο πολύ μονάχος,
παράφορα, απελπισμένα μονάχος,
τώρα, εγώ ή εκείνος;
Πίστεψα πως υπάρχω, θα υπάρχω,
όμως πότε υπήρχα δίχως του
και τώρα,
πώς στέκομαι, σε ποιο φως,
ποιος είναι ο δικός μου ακόμα καϋμός;
Ω, πόσο διπλά υποφέρω,
χάνομαι διαρκώς,
όταν Εσύ οδηγός μου δεν είσαι.

Πώς θα δω το πρόσωπό μου,
την ψυχή μου πώς θα παραδεχτώ,
όταν τόσο παλεύω
και δεν μπορώ ν' αρμοστώ.

«Ότι διά σου αρμόζεται
γυνή τω ανδρί.»

Δεν φαίνεται ακόμα το τραγικό
του απρόσωπου, ούτε κι εγώ
δεν μπορώ να το φανταστώ ακόμα, ακόμα.
Τί θα γίνει που τόσο καλά,
τόσα πολλά ξέρω και γνωρίζω καλλίτερα,
πως απ' το πλευρό του δεν μ' έβγαλες.

Και λέω πως είμαι ακέριος άνθρωπος
και μόνος. Δίχως του δεν εγινόμουν
και τώρα είμαι και μπορώ
κι είμαστε ζεύγος χωρισμένο, εκείνος
κι εγώ έχω το δικό μου φως,
εγώ ποτε, σελήνη,
είπα πως δεν θα βαστώ απ' τον ήλιο

κι έχω τόσην υπερηφάνεια
που πάω τη δική του να φτάσω
και να ξεπεραστώ, εγώ,
που τώρα μαθαίνομαι και πλήρως
μαθαίνω πως θέλω σ' εκείνον ν' αντισταθώ
και δεν θέλω από κείνον τίποτα
να δεχτώ και δε θέλω να περιμένω.

Δεν κλαίω, ούτε τραγούδι ψάλλω.
Μα γίνεται πιο οδυνηρό το δικό μου
ξέσκισμα που τοιμάζω,
για να γνωρίσω τον κόσμο δι' εμού,
για να πω το λόγο δικό μου,
εγώ που ώς τώρα υπήρξα
για να θαυμάζω, να σέβομαι και ν' αγαπώ,

εγώ πια δεν του ανήκω
και πρέπει μονάχη να είμαι,
εγώ, η άνθρωπος.

Από τη συλλογή *Αντιθέσεις* (1957)

Τόλης Νικηφόρου "Γυναίκα"

κάθε μικρή σου υποταγή

μειώνει τη δική μου ελευθερία

εμένα ταπεινώνει

κάθε χαμένο σου δικαίωμα

πληγώνει τη δική μου αξιοπρέπεια

κάθε παραπανίσιο σου φορτίο

έχει σε μένα ρίζες προγονικές

κάθε σε βάρος σου αδικία

είναι μια στυγερή κλοπή

απ’ το παγκάρι της δικής μου εκκλησίας

κι όταν εσύ λιποψυχείς

εγώ είμαι ο αληθινός προδότης

στέκεσαι δίπλα μου

στο σπίτι, στη δουλειά ή στο οδόφραγμα

και με τα ίδια μάτια

ελεύθερα ατενίζουμε τον ήλιο

περήφανοι ασυμβίβαστοι

ωραίοι μέσα στα τόσα ελαττώματά μας

εμείς που η φύση έταξε σε σάρκα μία

Από την ποιητική συλλογή «Από το τίποτα σαν θαύμα ξαφνικά»

by afrodith on Παρ, 08/03/2024 - 07:36

Source URL:
http://2gymevosm.mysch.gr/drupal7/?q=el/content/8-%CE%BC%CE%B1%CF%81%CF%84%CE%AF%CE%BF%CF%85-%CE%BC%CE%AD%CF%81%CE%B1-%CE%B1%CF%86%CE%B9%CE%B5%CF%81%CF%89%CE%BC%CE%AD%CE%BD%CE%B7-%CF%83%CF%84%CE%B9%CF%82-%CE%B3%CF%85%CE%BD%CE%B1%CE%AF%CE%BA%CE%B5%CF%82-%CF%8C%CF%87%CE%B9-%CF%83%CF%84%CE%B7-%CE%B2%CE%AF%CE%B1-%CE%B5%CE%BD%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%AF%CE%BF%CE%BD-%CF%84%CE%BF%CF%85%CF%82